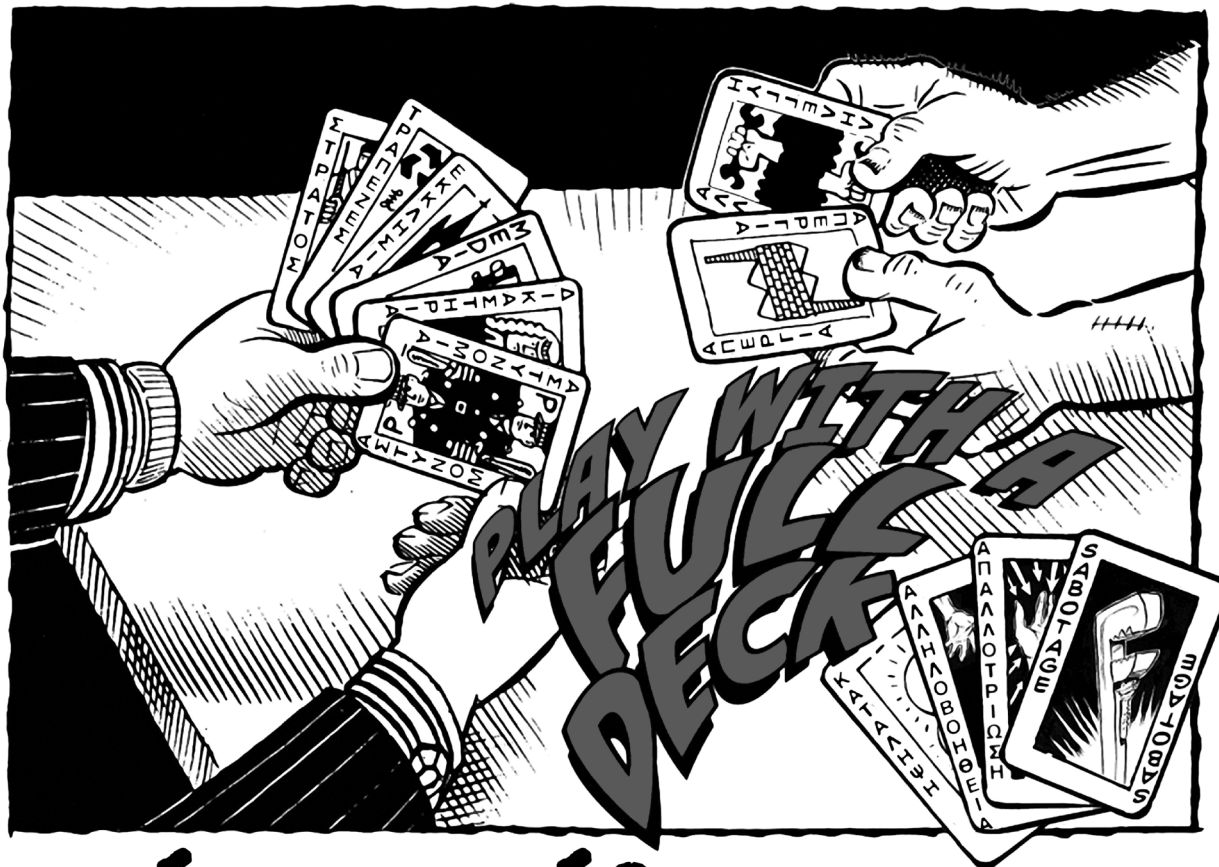

η ΚΡΙΣΗ θα γίνει κρίση τους

όταν παίξουμε με ολόκληρη τράπουλα

η κρίση δεν είναι μία φυσική καταστροφή που απλώς τυχαίνει. η κρίση προκλήθηκε από τις επιλογές όλων όσων θέλουν να διατηρήσουν το σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και του εξουσιασμού μας. οι προτάσεις τους για διέξοδο από την κρίση δεν είναι τίποτα διαφορετικό από προτάσεις ενδυνάμωσης και εμπάθυνσης του υπάρχοντος. οι δικές μας δεν πρέπει να είναι τίποτα λιγότερο από απεργίες και αλληλεγγύη, από καταλήψεις και σαμποτάζ, από απαλλοτριώσεις και αλληλοβοήθεια... για την δημιουργία του κόσμου που εμείς θα επιλέξουμε, ενάντια σε κάθε διαχωρισμό και ιεραρχία.

μείωση της κερδοφορίας, αύξηση των επιτοκίων, μειωμένη πιστοληπτική ικανότητα, υποβάθμιση από τους οίκους αξιολόγησης, άνοδος των spreads, κερδοσκόποι, δίχτυ ασφαλείας, οικονομική στήριξη υπό την καθοδήγηση και εποπτεία της κομισιόν, της ευρωπαϊκής κεντρικής τράπεζας και του ΔΝΤ ...και η αυλαία πέφτει (!).

Αλλά εδώ ακριβώς είναι που αρχίζει η νέα παρτίδα στο παιχνίδι. Η “επιτυχία” των κυβερνώντων να κερδίσουν τον μηχανισμό στήριξης της ευρωπαϊκής ένωσης και του διεθνούς νομισματικού ταμείου δεν είναι παρά η συνέχεια – με πιο βίαιους όρους – της απροκάλυπτης πλέον «επέλασης της βαρβαρότητας» που ξεκίνησε με την επιβολή των νέων μέτρων του «προγράμματος σταθερότητας και ανάπτυξης». Η μείωση των μισθών στο δημόσιο, η αύξηση του ΦΠΑ και τα νέα φορολογικά χαράτσια δεν ήταν παρά η αρχή όσων επακολουθούν. Στο κατώφλι του ΔΝΤ μαθαίνουμε ότι απαραίτητη προϋπόθεση για τη λήψη των δανείων μέσω του μηχανισμού στήριξης Ε.Ε. – ΔΝΤ είναι η λήψη συγκεκριμένων μέτρων, αλλαγών και μεταρρυθμίσεων και η δέσμευση του ελληνικού κράτους ότι θα εφαρμόσει τους όρους. Τι σημαίνουν τα παραπάνω; Πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, μεγαλύτερη εργασιακή επισφάλεια, άρση των περιορισμών στις απολύσεις και περικοπές στις αποζημιώσεις, μείωση μισθών στον ιδιωτικό τομέα, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, 200.000 απολύσεις στο δημόσιο τομέα με ορίζοντα ζετίας, μείωση συντάξεων, αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, εκτόξευση της ανεργίας, βήθεμα της φτώχειας και ο κατάλογος δεν έχει τέλος.

Φυσικά η επέλαση περιλαμβάνει την όξυνση της καταστολής, τις προσπάθειες για εγκαθίδρυση του Φόβου και για την καλλιέργεια της ματαιότητας οποιασδήποτε αντίδρασης. Περιλαμβάνει την κομματική, μιντιακή και συνδικαλιστική χειραγώγηση και εξαπάτηση, τα καλέσματα για εθνική συσπείρωση γιατί «τι άλλο μπορεί να γίνει;», την κατασκευή εξωτερικών (όπως οι κακοί ευρωπαίοι που εκμεταλλεύονται τους καημένους Έλληνες) και εσωτερικών (όπως οι μετανάστες και οι αγωνιζόμενοι) εχθρών, σε μια προσπάθεια απόσπασης της συναίνεσης για όλα όσα έχουν ξεκινήσει και συνεχίζονται.

Και κάπως έτσι συνειδητοποιούμε ότι η κρίση δεν είναι οι αριθμοί των δελτίων και των αστικών φυλλάδων, ούτε ακατανόητοι όροι. Ότι δεν είναι κάτι που αφορά τους οικονομολόγους, τους πολιτικούς, τους τραπεζίτες, τους επενδυτές, τους κερδοσκόπους και τις αγορές. Η κρίση βρίσκεται πέρα από το θέαμα και τους κάθε λογής αναλυτές, ειδικούς και ιθύνοντες που μιλούν για νοικοκύρεμα. Την κρίση τη βιώνουμε στην καθημερινότητά μας. Στην ανάπτυξη μας ξεζούμιζαν, στην κρίση μας λεπλατούν.

Είναι ολοφάνερο πως η λεπλασία θα δείξει το πιο άγριό της πρόσωπο, εδώ, στις περιοχές μας, οι οποίες χτίστηκαν και κατοικήθηκαν από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, καθώς επίσης και από τα κύρια μεταναστατευτικά ρεύματα που εισήλθαν από τις αρχές του 20ου αιώνα έως και σήμερα (μικρασιάτες πρόσφυγες - εσωτερικοί μετανάστες, βαλκάνιοι και ασιάτες). Σε αυτές τις έντονα ταξικά χαρακτηρισμένες περιοχές, που παραδοσιακά πλήττονται από την ανεργία, η εργοδοτική τρομοκρατία εκβιάζει περισσότερες θυσίες, η αναζήτηση εργασίας έχει μετατραπεί σε δύσκολο άθλημα που απαιτεί τεράστιες ποσότητες υπομονής. Ακόμα και εκείνοι που την «εποχή της ευημερίας» αποδέχτηκαν σαν όνειρο και αξία τον πλουτισμό, άδραξαν κάποια ψίκουλα και ζώντας την ψευδαίσθηση της «ευδαιμονίας» και της «μεγάλης ζωής» επιδόθηκαν στην καταναλωτική αποβλάκωση, βλέπουν τις αυταπάτες τους να σκάνε σαν φούσκες, σκορπώντας παντού τον εκκωφαντικό τους θόρυβο.

Και κάπως έτσι οι μάσκες πέφτουν. Γιατί η κρίση είναι αναπόσπαστο κομμάτι του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, του οποίου η επιβίωση ιστορικά συνδέεται με την απομύζηση εκείνων που έτσι κι αλλιώς δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από όλο αυτό το παιχνίδι. Αυτοί που με τις επιλογές τους προκάλεσαν την κρίση μάς καλούν σε συστράτευση, μας ζητούν να προσπαθήσουμε όλοι μαζί για τη «σωτηρία μας». Αλλά το ζητούμενο για αυτούς δεν είναι η σωτηρία όλων. Το ζητούμενο είναι η διάσωση των ίδιων. Είναι η διάσωση όλων αυτών που επιδιώκουν την ολόενα και μεγαλύτερη συσσώρευση του πλούτου, που επιδιώκουν να διατηρήσουν και να ενισχύσουν τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης. Γι' αυτούς καλούμαστε να θυσιαστούμε.

Όμως αντί να μένουμε παθητικοί θεατές μπροστά στο «δράμα» που παίζεται μπορούμε τώρα να βάλουμε στο παιχνίδι όλα τα τραπουλόχαρτα. Να επιλέξουμε τη μεταξύ μας αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα μακριά από πλαστούς διαχωρισμούς που μας κατακερματίζουν και μας απομονώνουν, μακριά από τα δίπολα «εργαζόμενοι - άνεργοι», «παλιοί - νέοι ασφαλισμένοι», «ντόπιοι - μετανάστες». Να ακολουθήσουμε τους τρόπους εκείνους που θα ανοίξουν βαθύτερες ρωγμές σε ένα σύστημα που στήνεται ακόμα πιο εντατικά πάνω στην εκμετάλλευση μας. Να προκρίνουμε την αυτό-οργάνωση και την αλληλοβοήθεια αφήνοντας στην άκρη όσους θέλουν στις πλάτες μας να επιβάλλουν τις εμπνευσμένες λύσεις τους, ενάντια σε όσους είναι δεκανίκια αυτού του κόσμου. Εγκαταλείποντας τις ψευδαισθήσεις για «έξοδο από την κρίση» και «ανάκαμψη» να πάρουμε θέση, με απεργίες, με σαμποτάζ, με καταλήψεις, με απαλλοτριώσεις, με συγκρούσεις και κοινωνικούς αγώνες ενάντια στην επίθεση που εξελίσσεται.

**συνέλευση εξεγερμένων
βαθμιας, περάματος, κερατσεινίου,
νίκαιας, κορυδαλλίου, πειραιά**